

Schellum, S.P.

V. box 33:968

Af
Biskop J. N. Skaars
Bibliothek

En nye
Wandelig Wiise,
om
Kogle Laster mod de tre første
og siette Bud.
Eensfoldigst componeret
af
Svend Pedersen Schellum.

Leeren den 30 Jan: 1741.

Mel: Du Bondemand paa Isen gaar, &c.

1.
S! Herre GUD, see i Naade til Os
Syndere ælende, Hvad Verden over
nu for Spil, Hvori hun flux mon
rende: Guds Ord og Bud foragtes fast: Man
lever hen i Synd og Last, Og skist ej om,
Guds Bredes Dom Med Straf vil Synden
hevne.

2. Betragter man det første Bud, GUD
Herren mon befale: Ej anden end den sande
GUD Tilbede og paakalde; Ej anden er den
Tære værd, Og vi har ikke Guder fleer, Trods
alle dem Med Lærdom slem Guds Tære vil fore
hale.

3. Desverre! vi beklage maa: I Verden er
saa mange, Naar dem en Svaghed falder paa,

V box 33:968

De

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
110
120
130
140
150
160
170
180
190
200
210
220
230
240
250
260
270
280
290
300

De stræxen hen mon gange Med Sauer af
Dantroe stoer, Til Rone-Quinden i Endoer,
Hun spaa dem land Bed Løgnens Aand,
Som udgik Achabs Dage.

4. Her om saa lidt jeg domme land, Gud
haver Magt og Evne, Hvor saadant Folk sin
Lærdom fandt, Hvis Navn er haant at næv-
ne, Jeg troer de kaldes Signe-Folk, Jeg holder
dem for Satans Tolk, Med Lærdom sin, Og
falske Skin, Mon Folket saa forvende.

5. Hun bringer dem den Tale for: Er Sla-
de giort med alle, Det Pakt som var med Luci-
fær, Skal boe i Bierg og Dale; Kand hunder-
for bekomme Skat, Da gøres Bøn for dem
om Nat, Som Satan kom i Samuels Form
Med Sauer i Tale.

6. Jeg frugter for din Natte-Gang Vil
ævig Nat forvolde, Som stemmer i med Dgle-
Sang, Iblant hin sorte Trolde; Thi hvo som
hader Lys og Dag, Hans Sierning har en u-
fri Sag; Den klare Soel, For Lammets
Stoel, Sit Skin vil dem straholde.

7. Betænk, naar du for Dom skal staa,
Hvor vil det med dig gange? Og Regenskab
det gielder paa, Hvor vil du da bestande?
Naar du gaar slet Guds Ord forbie, Og over
sig Afguderie? Betænk dig vel, Hvor skal
din Siæl I Ævighed da lande.

8. Saa taler Iesus, Sandheds Mund,
Vor

Vor Fressermand alleene: Ej Herrer to man
tiene kand, Tilbede og Trost sig meene, Naar
du til de Affagte gaar, Hos GUD din Bøn
da ej formaar; Er Herren GUD, Da lyd
hans Bud, Halt ej paa begge Beene.

9. Vend om i Tiid, jeg raader dig, Søg
Iesum Naadens Throne, Begræd din Syn-
der bitterlig, Saa faar du Livsens Krone;
Om du vilt ej evindeligt I Pine-Steden ynke-
lig I Svovel-Søe, Helvedes Blod, Iblant
hin Natte-Ravne.

10. I Mennecker, som hidindtil Har troed
paa slige Sigter, Hør Herrens Ord dig raa-
de vil: Daer dig for falsk Prophet, I Saare-
klæder til eder kom, Indbortes Siules Uben-
grom; Staa paa din Dag, Tænk paa din
Pagt I Daaben dig forpligter.

11. Om Svaghed dig tilfalde maa, Tænk
Synden sligt forvolde, Lad Satan ej den Ære
faa Dig Sundhed at tilholde; Om du derved
din Hils faar, Tænk Siælen din i Fare staa,
Han med sin Konst Ej slet omsonst Vil Apo-
thek dig holde.

12. Tælt er all' din Hoved-Haar, Der kand
ej et affalde, Uden Guds Billie, dig til Skaar,
Tro Herrens Ord for alle, Saa taler selver
Sandheds Mund, Som taler sandt af Hier-
tens Grund; Hans Ord og Røst Er salig
Trost, For dem der Ham paakalde.

13. Om

13. Om Satan slaar Gud læge Land, Hans Haand er usorkortet; Han er den barmhiertig Samaritan, Ham ingen Læge skortet, Som det gif Job den fromme Mand, Paa sit Legem stoer smerte fand, Gud lægt hans Saar, Naar ret Tiid vaar, Saa Land han dig og hielpe.

14. Forsag dig selv, tag Korsset paa, Din Guld i Troen favne, Striid Troens Kamp og mandig staa, Saa faar du Seyers Palme; Men hvo til Riød sætter sin Arm, Det vil ham blive til ævig Harm, Med Sul og Ben Sak til Glds Søn, Saa vil han dig husvare.

15. Guld styrke os med Kraftens Aand, Vor Troe den er saa svage, Jalskens Rød og Sngdoms Baand, Din Haand ej fra os tage; O! naar vi fristes Guld med os staa, At Satan os ej fange maa; Stat du med os Mod Satans Trods, Saa Land vi Seyer fange.

16. Det andet Ord paa Sinai, Ved Mosen Guld befal'de, Forbød vi ej forsængelig Guds hellig Navn paakalde; Hans Navn er helligt, hans Magt er stor, Han haver skabt Himmel og Jord, Samt Lov og Græs Paa Jordens Kreds, Og Mennesten med alle.

17. Men ach! den Synd er for gemeen I Verden blant de fleeste, Og Vanen er baade ond og slem, Vi Land det selv ej merke: Her neppe tales Land tre Ord, Der jo paafølger Eder stoer Blant Lyd og Lak, Og løse Snak, Med Guds Navn tør spilsægte.

18. Det

18. Det grusomt er at høre paa, Naar Foll de ere vrede, Hvor mangen Fed der falde maa I Drik og Klammer-Sæde; Saa tit man høre maa Pardon, Hvo mest Land sværge han har Raison, Om Jesu Død, Piin, Saar og Stød, Og Munden viid udbrede.

19. Er det den Tak, som du ham veed, Som Salighed dig bragte, For all hans Saar og blodig Sveed, For han paa Korsset strakte; Vil du paa nye opriv' igien Hans blodig Saar og store Meen, Som bar vor Skam, Som taalig Lam, Og villig lod sig slagte.

20. Apostelen med disse Ord Og Tale saa formaner: Svær ej ved Hiinelen, Guds Stoel, Og Jorden hans Fodskammel, Ej heller ved Jerusalem, Den Konge-Stad ej saa bestiem; Dit Hoved er Glds Sierninger, Med Fed det ej afmale.

21. Hvor meget mindre bør da man Guds hellig Navn vanære, Betænk det, du som har den Van, Ved hvert et Ord at svære; Bæv't Moses for hans Røst og Skin, Og Israe'l fær dig at svim, For Jorden som Med Loven kom, Bedst du hvem han mon være.

22. Beed Guld regiere Sind og Aand, Og holdt din Tunge i Tøimme, Lad helligt vorde Herrens Navn, Alt Ondt bort fra os rømme; Lad Eder ej paa Munden fald', Tænk Guld vil med til Straf den kald', Som saadant her,

62. Betænk, der du iføret stoed For Meenigheds
dens Engel, Dig mid een Qvinde vie loed, Guds
Ord for dig mon klinge; De Ord vil vist fordomme
dig, Naar du er saa foragtelig, Ej leve vil Et Lev-
net still, Som GUD dig bod og befale.

33. Jeg raader hjer: bevar sit Kar Usmitet fra
slig Lyster, Tænk GUD har straffet aabenbar, Som
øvet har slig Laster: See Gebia, som var saa stolt,
For hvis en Qvinde i Parter tolv; Exempler fleer
Dig Skriften lær, Som du bør tænke efter.

34. Eenhver som skuldig findes fand, See til du
dig ombender, Erg Jesum, Verdens Frelsermand,
Din Synd med Suk bekiender; Nu lad os stride
allstømmest Mod Synden, den har Guds Son fors-
fest; Med største Flid Vor gandske Tid I Boed
og Bon anvende.

35. Ingen maa domme saa om mig: Jeg synes
hellig være, For jeg det Verk eenfoldelig Og meget
ilet fremsøre; Jeg vist er den gioldbunden Svend,
Mang' tusind' Vund har døyet hen; O Fader mild!
Jeg bede vil, Du vil mig naadig være.

36. Ja iblandt disse Laster slem Jeg findes een den
verste, O Jesu! for din' Vunder fem, Min' Syn-
der du udslerte; Forlad, forlad, o! milde GUD,
Hvad jeg har brudt mod dine Bud. O! Jesu from,
Gaf ej til Dom, Men Synden min forgiette.

37. O du GUD Fader! her vor Bon, Dig over
os forbarne, O du GUD Faders ævig Son! Paa
Korset strakt din' Arme, GUD Hellig Aand oms-
vend de Glem, Og alle Fromme du forfrem.

I sidste Nød For Jesu Død! Din
Raade lad os ramme.

E R D E.

En Rigsdag i Høiden er bleven bestu-
tet Af Kongen udi det Himmelske
Land, At han vilde komme med mange
Gang' Tusind', Da kalde til Doms baas
de Qvinde og Mand, Med Basuners
Rost, De Troende til Trost, De Van-
troe til Angest og Stræk udi Bryst.

2. Af Verden opfyldes med Basu-
nens Roster Da Anstrig skal høres til
Land og til Vand, Ja Havet og Jor-
den med Kirker og Kloster, De skulle
frematve de Døde forsand. Baade Store
og Smaa, De skulle opstaae, Saa
mange som Mennekens Siel have maae.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

